

av jag och 'varg' utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

utspjottas i vagnen

1. Han. 'Varg' utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

utspjottas i vagnen

2. Han. 'Varg' utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

utspjottas i vagnen

3. Han. 'Varg' utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

utspjottas i vagnen

4. Han. 'Varg' utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

utspjottas i vagnen

5. Han. 'Varg' utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

utspjottas i vagnen

6. Han. 'Varg' utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

utspjottas i vagnen

7. Han. 'Varg' utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

utspjottas i vagnen

8. Han. 'Varg' utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

utspjottas i vagnen

Jägaren och hans Måfa.

Hon. Måns du att gå från din måfa? Går
fångt jag lindar min arm omkring dig; Ka du
ej sällheten smaka, Långre i hyddan hos mig?

2. Han. Inom dessa murar Blir mig
för qvatt, jag vill ut, det är höst, Ibland skor
gens furar, Friare andas mitt bröst.

3. Hon. Hör du hur stormarna tjuta?
Blott i vår hydda bor lugnet min mån; Låt
mig i samnen dig sluta, Dröm der om Selma igen.

4. Han. Skönt är det att glömma Sv-
sterna, möderna, dagens besvär, Endast så du
ömma, Vårdigt jag hvilat mig der.

5. Hon. Sonen i waggan som leker, Se
huru skönt, huru himmelskt han ler; Se huru
sött han dig smeker, Hör hur din Selma dig ber.

6. Han. Blott för son och måfa, Klar
jag skogarnas wildjur emot, Vänder glad till
baka, Ligger mitt rof för din fot.

7. Hon. O hur jag ångslas och bårvar,
Tusende dödar der gapa mot dig, När öfver
klippor du svårvar, Ensamt på obanad stig.

8. Han. Blott på dig jag tänker Och på
vår son, ack hur lycklig jag går! Medan dim-
man stånker, Skönt med sitt silfver mitt hår.

9. Hon. Nu vid min slända så trågen,
Skall jag sitta och nämna ditt namn, Och emot
fönstret vid vågen, Sträcka en långtande samn.

10. Han. Blöddet på min panna Bränner
din pyß: jag vill ut, jag vill ut, Eljest mig
att stanna, Lockar du säkert till slut.

—

8. "Varg" utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

9. "Varg" utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

10. "Varg" utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

11. "Varg" utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

12. "Varg" utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

13. "Varg" utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

14. "Varg" utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

15. "Varg" utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

16. "Varg" utspjottas till i fjärran af
'supp' vagnen och svagare vagnen till '91

utspjottas i vagnen

utspjottas i vagnen

GS 1090

Tre nya och vackra

W i s o r.

Den Första:

Ensamt i skuggrika dalen, &c.

Den Andra:

W a r n i n g e n.

Den Tredje:

Jägaren och hans Måfa.

Morrfäring, Chr. Zörnquist, 1842.

Den första: 10.

10. Den första: 10.

9. Den första: 10.

8. Den första: 10.

7. Den första: 10.

6. Den första: 10.

5. Den första: 10.

Den Första:

Ensam i fluggrifa dalen,
Dätt wid den swallande ström,
Lefde befriad från qvalen,
Singolf en herde så öm.

2. Enst som en wandrande stjerna,
Ekon som en Gud i en dröm,
From som en ofskuldens tårna,
Som sjelfwa lifwet så öm.

3. Sorger, oro och smärta,
Och alla werldenes qval,
Hade ej rum i hans hjerta,
Och trifes ej uti hans dal.

4. Rärele, som plägar så mången,
Hade ej rum i hans bröst,
Blommornas doftande ånger,
Och foglarnas himmelska röst.

5. Nitton år ensam han bodde,
Djupt i sin boende dal.

24. Den första: 10.

23. Den första: 10.

22. Den första: 10.

21. Den första: 10.

20. Den första: 10.

19. Den första: 10.

18. Den första: 10.

på härsman, och swor då han ser Eltt will-
bråd ur skotthåll på tornet?

25. Och har ni sett ulfwen, så wisk om sitt
rof, Ne'n lammet med ögonen spisa, Men gnisla
med tåndren och flux ta en los, När waksams
ma herdar sig wisa?

26. Den detta har skadat, här skadar jem-
wål Förrådarn af lifka betagen; Bort gick han;
högt swor han, deß gudlösa själ, Så plöfsligt
war aldrig bedragen. —

27. Den flyende sköna af dygden fick mod;
Så himlen plär ofskulden skydda; En Enka, så
ädel, gudfruktig och god, Den wårnlöse upplåt
sin hydda.

28. Der wann hon en fristad, waraktig och
säll, Bessyddad för list och för wåda; „Blif
hår, sade gumman, mitt tarfliga tjäll Nog rym-
ligt skall bli för oss båda.“

29. Jag hade en dotter — hon lefwer ej
mer! Jag del i min ensliga smärta; Swad fors-
dom hon ägde, åt dig jag nu ger: Min hydda,
mitt bord och mitt hjerta,

30. I wårnlöse tårnor wid slända och sömm!
Glyn lismarn, i gillret ej snaswen! Må hedern
er bli dyrbar och öm! Men wånten ej warning
från grafwen.

31. Wål den, som ej löften af nidingen
tror, Men flyr den beblomstrande snaran! Ty
sällan en hänsfaren skyddande mor Skall upp-
täckta sweket och snaran.

